

Prologue

"ฉันรักคุณ"

"ผมไม่เชื่อ!"

เป็นภาพที่ยากจะบรรยาย เมื่อชายหญิงคูหนึ่งทะเลาะกันเสียงดังในห้องอาหารสุดหรูของโรงแรมระดับสี่ดาว ฝ่ายหญิงนั้นหน้าตาสะสวย สวมชุดเดรสสีน้ำเงินรัดรูปเผยให้เห็นรูปร่างอวบอ้อมที่เพศเดียวกันล้วนนึกฉงน คนต่างเพศล้วนชื่นชม ทว่ากับชายหนุ่มคูกรณีนั้นดูจะไม่ไขว่ไขวหรือหลงใหลรูปลักษณะภายนอกของเธอแม้แต่น้อย เพราะเขากำลังโกรธจัด

"เชื่อฉันสิคะ ฉันรักคุณคนเดียวจริงๆ"

"ทั้งที่เมื่อวันก่อนผมเห็นคุณกับเขากอดกันนะหรือ" ฝ่ายชายเอ่ยเสียงทุ้มต่ำด้วยพยายามสะกดกลิ่นอารมณ์เอาไว้ ทว่าดวงตาสีฟ้าธรรมชาติไม่อาจปกปิดความในใจอย่างไม่ว่าจะเชื่อว่ามาถึงขั้นนี้แล้วหญิงสาวจะกล้าโกหกเขามาก "วันนี้ผมนัดมาเพื่อบอกเลิก ลาก่อน!"

"ไม่นะ... ฟังฉันก่อน..."

คำเรียกร้องนั้นไม่ทำให้ฝ่ายชายหยุดชะงักแม้แต่น้อย กลับกันมันยิ่งทำให้เขาเดินเร็วขึ้น น่าแปลก ทั้งที่คูรักทะเลาะกันเสียงดังขนาดนี้ แต่คนรอบข้าง

8 Friday's Night The Series รัตติกาลรวมวิญญาณ 3

กลับรับประทานอาหารราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น และถ้าสังเกตดีๆ จะพบว่าอาหารบนจานคนเหล่านั้นแทบจะไม่พร่องลงแม้แต่น้อย แน่สิ เพราะพวกเขาได้แต่ทำท่า 'จะกิน' เช่นนี้เป็นรอบที่สามแล้ว

และวาดหวังว่าครั้งนี้จะเป็นครั้งสุดท้าย

กล้องถ่ายแพนออกจากหญิงสาวที่ลงไปนั่งร้องไห้กับพื้นอย่างน่าเวทนา ก่อนจะซูมไปยังชายหนุ่มร่างสูงโปร่งที่ปานนี้ควรจะไปจนถึงประตูห้องอาหาร ทว่าชายหนุ่มกลับเดินอย่างเชื่องช้า ทำสีหน้าเก็บกั้นความเจ็บปวดที่ซ่อนเอาไว้ภายใต้ความโกรธเกรี้ยว ด้วยเกรงว่าหญิงสาวจะเห็นว่าตนยังมีเยื่อใย

ทว่าขณะที่กำลังบิบน้ำตาให้คลอเบาอย่างน่าสงสาร ดวงตาสีฟ้าใส ก็ต้องเบิกกว้างเมื่อเห็นเงาดำร่วงหล่นจากนอกหน้าต่าง พร้อมเสียงกรี๊ดร้องอย่างตกตะลึงของผู้เห็นเหตุการณ์

"คนกระโดดตึก!"

ลึนคำ เหล่าคนที่นั่งรับประทานอาหารอย่างสงบเสียงมอดลดอดพละน ผุดลุกขึ้น บางส่วนวิ่งไปดูตรงหน้าต่าง บางส่วนหยุดยืนกับที่ด้วยกลัวจะเห็นภาพติดตา และนั่นก็รวมถึงหญิงสาวที่เพิ่งแสดงบทบาทร้องไห้จนหน้าแทบหมดตัว แต่ตอนนี้ใบหน้ากลับสะอาดใสไร้ซึ่งคราบน้ำตาราวเมื่อครู่เป็นเพียงการแสดง

ใช่ ทั้งหมดคือการแสดง

หมายถึงเขากับหญิงสาว รวมทั้งคนในห้องอาหารแห่งนี้แหละ

งานนี้ไม่ต้องรอคำสั่งคิดจากผู้กำกับ 'อเลียร์ บราวน์' ก็หลุดจากบทโดยสมบูรณ์ เขาแทรกตัวผ่านกลุ่มคนตรงไปยังกระจกใสก่อนจะชะงักหน้าเพื่อดูว่าเมื่อครู่ตนไม่ได้ตาฟาด

และภาพนั้นก็ทำให้ชายแท้มาดแมนอย่างเขาถึงกับเบือนหน้าหนีแทบไม่ทัน

จริงอยู่ว่าห้องอาหารสุดหรูแห่งนี้อยู่ที่ชั้นสองของโรงแรม แต่ดูจากสภาพศพแล้วคาดว่าตกลงมาจากที่สูงกว่านั้น และเชื่อเถอะ คุณคงไม่อยากจะเดานักหรือกว่าแรงกระแทกนั้นมากมายมหาศาลขนาดไหน

"เลิกกอง!"

มาถึงขั้นนี้ผู้กำกับที่เพิ่งตั้งสติได้ก็ออกคำสั่งเก็บอุปกรณ์ถ่ายทำ บริเวณด้านนอกเริ่มมีคนมุงดูด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าผู้โชคร้ายคือลูกเต๋าเหล่าใคร อีกไม่นานคงเป็นข่าวและถูกรุมล้อมด้วยพวกตำรวจ และที่สำคัญ...

นักแสดงนำอย่างเขาเองก็คงบั้นอารมณ์ของชายหนุ่มผู้ถูกหญิงสาวคนรักทรยศหักหลังไม่ได้อีกแน่ๆ!

อเลียร์เดินไปเปลี่ยนเสื้อในห้องน้ำของโรงแรม ก่อนจะรู้สึกขบขันตัวเองไม่น้อยที่สุดท้ายตนมาจับพลัดจับผลูเป็นนักแสดงเสียได้ ชีวิตที่ผกผันจากนายแบบที่ฟรังเศสกลายเป็นพิธีกรรายการปราบผียอดนิยมที่อังกฤษ และพอยกเลิกรายการนั้น อเลียร์ซึ่งกำลังเคืองแค้นไม่รู้อะไรก็ถูกทาบทามมาเป็นนักแสดงซะเฉย

รับงานครั้งแรกเขาก็ได้บัพพระเอกอย่างข้ามขั้นสุดๆ อาจด้วยรูปร่างหน้าตาที่โดดเด่น และภาพลักษณ์ของเทพบุตรนำหลงใหล ตอนตกลงรับปากเขายังงงตัวเองด้วยซ้ำว่าทั้งที่ฝากความกลัวไว้ในใจผู้คนแล้ว แต่ก็ยังมีคนคิดจกฉวยโอกาสนั้นเพื่อเพิ่มเรตติ้งให้ซีรีส์ของตนเอง

ผลที่ได้...คือการถ่ายเข้าไปเข้ามาในฉากเดิม เพราะเอาเข้าจริงผู้กำกับใจเด็ดคนนั้นกลับมีมาตรฐานสูง ไม่ยอมปล่อยให้พลาดหากอเลียร์หลุดอารมณ์ไปชั่ววูบ

เอาเถอะ ยังไงเขาก็รู้สึกสนุกกับงานใหม่ไม่น้อย

เสียก็แต่...จิ้งหะไม่ตีเอาซะเลย

อเลียร์พาดเสื้อที่เพิ่งผลัดเปลี่ยนบนท่อนแขน ก่อนจะเดินออกจากห้องน้ำในสภาพปลอมตัวพอประมาณอย่างการใส่หมวกและใส่แว่นกันแดดในที่ร่ม ผลลิตองไว้วายวเพื่อให้ดูสมเป็นนักบวชถูกลังตดสั้นเพื่อให้เข้ากับบทบาท ดวงตาสีฟ้าทอดอ้อนอย่างเสียดาย เมื่อครู่เขารู้อุตส่าห์เข้าถึงอารมณ์แล้วเชียว แต่กลับถูกชดจิ้งหะเสียได้ การมีความคิดแบบนี้ทั้งที่เห็นคนตายต่อหน้าต่อตาจะเรียกว่าใจดำรีเปเล่านะ

ชายหนุ่มแค่นยิ้ม หากจะให้เศร้าโศกกับทุกความสูญเสียในโลกก็คง

10 Friday's Night The Series รัตติกาลรวมวิญญาณ 3

ไม่เป็นอันทำอะไรกันพอดี นับประสาอะไรกับคนที่ไม่รู้จัก แถมยังเลือกความตายด้วยตัวเอง

เลือกความตาย...ด้วยน้ำมือของตัวเองเหมือนพี่สาวของเขา

ดวงตาสีฟ้าใสพลันหมองลงเมื่อนึกถึงเรื่องนี้ พี่สาวต่างพ่อ...อลิเซีย นั้นเลือกจะจบชีวิตตนเองเมื่อถูกไล่ต้อนจากสังคมจนไม่อาจไขว่คว้าหาโอกาสให้ตัวเองได้ชดเชยความผิด อเลียร์เจ็บแค้น แต่เขาก็ได้เอาคืนในแบบของเขาแล้ว และในเมื่อแม้แต่ศพที่แหลกละเอียดต่อหน้าต่อตายังไม่สนใจโยตี ชายหนุ่มก็สามารถสลัดความฝังใจทิ้งได้อย่างง่ายดาย

อเลียร์ บรรวณเป็นคนที่ไม่ใส่ใจอะไรแบบนี้เอง

ถ้าต้องเก็บกักความโศกเศร้าถึงการตายอันไม่ยุติธรรมนั้นไปตลอด เขามิต้องกลายเป็นคนโรคจิตซึมเศร้าหรือ อย่างน้อยการที่เรื่องของพี่สาวทำให้เขากลับมาอาศัยที่อังกฤษเพื่อดูแลแม่แท้ๆ ของตนซึ่งไม่ได้พบหน้ากันนับยี่สิบปี ก็ถือเป็นเรื่องที่เขาแสดงเจตจำนงมุ่งมั่นจนถึงขนาดพ่อแท้ๆ ยังตกใจ

แถมการไปทำรายการปราบผีมองยังไงก็สร้างภาพลักษณ์ให้ตกต่ำลงชัดๆ

แต่นั้นคือความฝันของเขา

และเป็นสิ่งที่เขาชอบซะด้วยสิ

อย่างไรก็ตามความชอบที่ควมมาด้วยจุดประสงค์ไม่ตี อเลียร์ก็ล้มเลิกทิ้งเอาง่ายๆ ซะอย่างนั้น แต่ไหนแต่ไร ชายหนุ่มบทจะมากี่มาบทจะไปก็ไปทำอะไรตั้งใจอยากเหมือนที่จู่ๆ ก็ไปโผล่หน้าคุณหาสน์แคมป์เบลล์เมื่อตอนคืนวันฮัลโลวีน

นี่ก็ผ่านมาสามสัปดาห์แล้วสินะ

อเลียร์ยังจำใบหน้าสมบูรณ์แบบที่เพียงเห็นครั้งแรกเป็นต้องชื่นชมว่าช่างเหมือนเทวดาตัวน้อย โดยเฉพาะดวงตาสีฟ้าคือกอายส์ซึ่งส่องประกายหลากสีสนอย่างงดงาม หากไม่ใช่เอฟเจ เขาก็นึกภาพไม่ออกว่าใครจะสามารถครอบครองดวงตาที่แสนสวยงามนี้ได้อย่างเหมาะสมที่สุด

ดวงตาที่น่าหลงใหล เหมือนกับ...

เหมือนกับเด็กที่เพิ่งเดินผ่านหน้าเขาไป!

"อเลียร์! รีบเอาเสื้อมาคืนสิ จะได้เก็บของกันเสร็จสักที!"

ชายหนุ่มเกือบจะเดินตามร่างเล็กซึ่งเดินผ่านหน้าห้องอาหารไปอีกทาง
ใบหน้าแฝงความลังเล สุดท้ายก็ต้องเดินกลับไปหาผู้จัดการส่วนตัวที่เพิ่งมา
ทำงานได้ไม่ถึงสัปดาห์ แต่ค่อนข้างเกี่ยวข้องกับเขาไม่น้อย

ภายใต้รอยยิ้มอย่างถ่อมตนแฝงไปด้วยความดูแคลน หากบอกว่าเขา
ไม่ใส่ใจอะไร ควรต้องบอกว่าเขาเกลียดการปฏิสัมพันธ์กับคนอื่นถึงจะถูก
แต่ในโลกที่โหดร้ายยากหลีกเลี่ยงนี้ ที่ทำได้ดีก็มีแต่ต้องตามน้ำเท่านั้น
และอเลียร์ก็เชี่ยวชาญเสียด้วย

เขาพบเจอความไม่ซื่อสัตย์ของผู้เป็นแม่ตั้งแต่เด็ก พบเจอความ
เกรี้ยวกราดผิดหวังของพ่อ พบเจอการโกหกหลอกลวงยามทำงานนายแบบ
พบเจอความเห็นแก่ตัวผลักดันความผิดให้ผู้อื่นเมื่อพี่สาวตกตาย และพบเจอ...

พบเจอแกะดำที่ได้ชื่อว่าเป็นนายน้อยแห่งแคมป์เบลล์

เอฟเจมาทำอะไรที่นี้ละ

ที่ติดใจไม่ใช่เพราะการปรากฏตัวของนายน้อยผู้แสนเก็บตัว แต่เขา
สงสัย...ว่าจะเกี่ยวข้องกับร่างที่ตกลงมาไร้เปล้า

เพราะที่นี้ไม่ใช่เมือง T

เพียงนึก ดวงตาสีฟ้าพลันทอประกายอย่างกระหายใคร่รู้ อเลียร์หลงใหล
ในเรื่องเหนือธรรมชาติ เขาไม่สนใจศพ แต่สนใจสิ่งที่เอฟเจมองเห็น

วิญญาณ

Night 1

คำคืนแห่งการตอรอง

-Katil Matvill-

วันนี้เป็นวันสำคัญ

คาทิล แมทวิลล์ไม่เคยรู้สึกกลนลานจนไม่เป็นตัวเองขนาดนี้ ไม่ว่าจะเป็นตอนมีชีวิต... หรือไร้ชีวิต เพราะนับตั้งแต่ถูกชักชวนให้มาอาศัยที่คฤหาสน์แคมป์เบลล์ในฐานะของคุณหมอ บอดีการ์ด คนขับรถ (ชั่วคราว) หรือตอนนี้ที่อาจจะควบตำแหน่งอาจารย์ฝึกสอนการป้องกันตัวและการยิงปืน คาทิลยอมรับว่าตนรู้สึกเต็มเต็มยิ่งกว่าตอนเป็นฆาตกรเกี่ยวควักลูกตาคนอื่นเสียอีก

ไม่รู้ตั้งแต่เมื่อไหร่ที่ความชอบในสิ่งนั้นลดถอยลง

หรือไม่...ก็เพราะการเฝ้ามองดวงตาของเอฟเจนั้นถือเป็นเป้าหมายสูงสุดไปเสียแล้ว

หลงใหล...เสียจนไม่อาจเฝ้ามองหรือชื่นชมดวงตาของใครอื่นได้อีก!

แต่ในตอนนั้นเขากลับต้องยอมถูกดวงตาสีเทาควันบุหรือคู่หนึ่งจับจ้องจนอกสั่นขวัญแขวน ไม่ใช่ว่ากังวลเรื่องตัวเอง แต่เขากำลังเป็นห่วงเด็กชายตัวน้อยที่กำลังนั่งอย่างสงบ เผชิญหน้ากับพ่อค้าอาวุธชาวรัสเซียที่นัดพบในห้องวีไอพีของโรงแรมแห่งหนึ่ง ทั้งที่สั่งให้บอดีการ์ดชุดดำยืนคุมหน้าห้องสามคน แต่ตัวหัวหน้ากลับนั่งอยู่ด้านในอย่างผ่อนคลาย จะบอกว่าใจเด็ด

หรือมันใจมากกันแน่นะว่าเอฟเจไม่สามารถทำอันตรายตนเองได้

อ้อ...เกือบลืมเจ้าคนขับรถที่แขนเข้าเฟือก แต่ก็ยังพยายามเสนอหน้ามาเป็นเพื่อนนั้นด้วย

แน่นอนว่าถูกเอฟเจกันให้ออกไปยืนเฝ้าหน้าห้องเป็นเพื่อนพวกบอดีการ์ดหน้าดูเรียบร้อย

อันที่จริงเฮคคาร์ตเองก็ถึงกับหยุดงานเพื่อตามเฝ้า และเป็นคนขับรถเก่าๆ มาส่งด้วยตัวเอง ปานนี้คงจะไปหาที่สูบบุหรี่แก้เครียดไปพลางๆ เพราะไม่ว่าจะพูดอย่างไรเอฟเจก็ไม่ยอมให้ตามเข้ามา ด้วยเกรงว่าสารวัตรไม่หนุ่มแถมยังใจร้อนจะเพลอสติแตกทำเสียเรื่องเอาได้

แต่คาทิลรู้ดีว่าไม่ใช่เหตุผลนั้นหรอก

แม้จะพยายามเก็บอาการแค่ไหน แต่เมื่ออยู่ต่อหน้า 'วลาดีเมียร์ อันโทโนวิช มาราคอฟ' ดวงตาสีสวยของเอฟเจจะอ่อนแสงอย่างหวงหาชนิดที่คนเห็นสัมผัสได้ถึงความอาลัยอาวรณ์จนเจ็บหนีบไปทั้งใจ และทำทางนั้นก็ทำให้ไม่มีใครกล้าเค้นถามถึงเรื่องราวทั้งหมด ไม่สิ...ต่อให้ถามก็คงไม่ได้คำตอบ เพราะเจ้าตัวเองก็ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่าทำไม 'พี่ชาย' ในความทรงจำเมื่อห้าปีก่อน วิญญาณนามเอฟเจที่เคยช่วยเหลือนั้น...ถึงได้กลายเป็นมาเพียมีเลือดเนื้ออยู่เบื้องหน้า พร้อมกับรอยแผลเป็นสายหนึ่งพาดผ่านดวงตาขวาแล้วยังกล่าวหาว่าเป็นฝีมือของเด็กชายอีกต่างหาก!

แม้จะได้พบกับอีกครั้งในวันนี้...วลาดีก็ไม่มีที่ท่าจะหยิบยกเรื่องราวนั้นขึ้นพูดทั้งที่เคยมองด้วยสายตาทะเยียมเยียด แถมยังเอาใจใส่ขนาดนัดพบคนที่ เป็นต้นเหตุในที่ห่างไกลจากเมือง T เลือกช่วงเวลากลางคืนที่เอฟเจเดินทางสะดวกเพื่อป้องกันการถูกคนอื่นพบเห็น แล้วยังแนะนำรายการอาหารรัสเซียให้ด้วยซ้ำ

เอฟเจมองแพนเค้กเบื้องหน้า เพราะบอกปิดว่าตนยังไม่ค่อยหิวอีกฝ่ายจึงสั่งแพนเค้กรัสเซียมาให้ แถมยังโปะไขปลาคาเวียร์ เป็นได้ทั้งของหวานและของคาว รสชาตินับว่าอร่อยเพราะแป้งเนือบางเนียน แต่ด้วยความที่เป็นเด็กมีมารยาทจึงฝืนกินจนเหลือไม่ถึงครึ่ง ก่อนจะคว้าช้อนและล้อมลงบนจาน

14 Friday's Night The Series รัตติกาลสวมวิญญาน 3

เป็นการบอกว่าห้องอ้อม

เด็กชายเข็ดปากอย่างสุภาพ พอดีกับเจ้าของดวงตาสีเทาที่มองตาม
ทุกการกระทำนั้นวางไว้นั้นแต่ปี 1983 ที่รินเพียงกันแก้วในมือลง

"ชอบมั๊ย"

"ครับ?" เอฟเจเปลอถามฉงน ก่อนจะทำหน้าเจื่อนเมื่อรู้ว่าตน
หลุดมาหนึ่งที่เพียรพยายามสร้าง อาจเพราะตกใจที่คำแรกยามเอื้อนเอ่ยต้น
เป็นคำที่ไม่เข้ากับหัวข้อเรื่องในวันนี้เอาซะเลย

เด็กชายไม่เคยไม่เป็นตัวเองขนาดนี้

แม้จะหวั่นไหวแค่นั้นก็เก็บซ่อนได้ดีมาตลอด เป็นเด็กนิสัยเสียที่ชอบ
ทำให้คนอื่นเป็นห่วง

แต่พอเห็นกับตา คาทิลก็บอกได้เลยว่า...น่าเป็นห่วงกว่าเดิมซะอีก!

"อ่า อร่อยมากครับ"

"แต่กินไม่หมด?"

เอฟเจถึงกับจนคำพูด หายากนักที่จะมีคนทำให้เหนื่อยแแห่งแคมป์เบลล์
ผู้มีภาพลักษณ์ดั่งเทวดาต้องจนมุม

เอาตามจริง เด็กชายไม่รู้ถึงรสชาติด้วยซ้ำ

ในห้องปั้นปูนไปหมด ด้วยยังไม่อยากจะเชื่อว่าคนเบื้องหน้า...

"เข้าเรื่องกันเถอะครับ" เอฟเจเอ่ยเสียงเรียบพร้อมรอยยิ้มหวานหยด
อันเป็นเอกลักษณ์ แผ่นหลังเหยียดตรง มือประสานวางบนตักอย่างสง่าและ
น่าเกรงขาม แม้จะเป็นเพียงเด็กอายุสิบห้า...ห่างจากอีกฝ่ายที่ดูจะปาไปสามสิบ
แต่กระนั้นก็วางตัวได้ดีอีกทั้งยังพยายามเก็บซ่อนความในใจเอาไว้อย่างมิดชิด
...แม้จะไม่ทั้งหมด

คาทิลเริ่มใจชื้นมากขึ้นเมื่อเห็นเด็กชายดูมีสมาธิกว่าเดิม

ก่อนทั้งห้องจะสะดุ้งโหยงเมื่อได้ยินเสียงเตือนจากโทรศัพท์มือถือ เป็น
ข้อความของเอฟเจ

"ขอโทษครับ" เด็กชายรีบกดปิดเสียง นึกโทษความผิดพลาดของตน
เพราะถูกดวงตาสีเทาจ้องด้วยความไม่พอใจเพราะเป็นการกระทำที่

เสียมารยาทอย่างร้ายแรง ดูเหมือนฉลาดจะเจ้าระเบียบมากกว่าที่คิด นับตั้งแต่การนัดหมายอย่างเป็นทางการ จองห้องส่วนตัว สั่งอาหารเลี้ยง ยังกีที่ไม่เลิฟไวน์ให้เด็กชายซึ่งไม่ค่อยถูกโรคกับของมีนเมา แต่ก็แสดงถึงความมีรสนิยมสูงของอีกฝ่ายเป็นอย่างดี

"ว่าต่อเถอะครับ คุณมาราคอฟ" เอฟเจคลี่ยิ้มกลับเกลิอื่น ข้อความนั้นเป็นของเฮคการ์ด ส่งมาเตือนว่าผ่านไปครึ่งชั่วโมงแล้ว และตนจะยอมรออย่างสงบไปอีกแค่ยี่สิบนาทีเท่านั้น เพียงเห็น ดวงตาสีสวยพลันเต็มไปด้วยความแค้นแค้นที่ไม่ยกโอนอ่อนเช่นเดิม นี่สินะ...นายน้อยแห่งคฤหาสน์แคมป์เบลล์ ถ้าเพื่อคนอื่นแล้วมักจะกดข่มตัวเองได้ดีเสมอจนน่าโมโหหนัก

"ก่อนอื่นฉันต้องขอโทษเรื่องราวที่เกิดขึ้นเมื่ออาทิตย์ก่อน คุณแคมป์เบลล์" วลาดพยักหน้าน้อยๆ เป็นคนมากพิธีการอย่างที่เคยคาดไว้ไม่ผิด "น้องชายฉันออกจะทำเกินกว่าเหตุไปหน่อย แต่รับรองว่าจะไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นอีก"

และโหดเหี้ยม...กว่าที่คาดไว้นัก

คาทิลจับกลิ่นอายอันตรายได้จากร่างของวลาดแต่แรกพบ เชื่อว่าอีกฝ่ายคงเคยฆ่าคนอย่างโซกโซนโดยไร้สามัญสำนึกพอๆ กับตัวเขา...ที่เป็นฆาตกรต่อเนื่องคนหนึ่ง

เสียแต่เขาฆ่าด้วยความชอบ ส่วนวลาดฆ่าด้วยหน้าที่

หน้าที่ของอาชีพผิดกฎหมาย หากจะต้องซึ่งใจคิดถึงความผิดชอบชั่วดี ก็คงไม่ประกอบอาชีพค้าอาวุธเถื่อนแต่แรกกระมัง

"เข้าเรื่องเถอะครับ" เอฟเจไม่สนใจเรื่องส่วนตัวของการชิงดีชิงเด่นของพี่น้อง แต่เด็กชายใคร่อยากรู้เกี่ยวกับสาเหตุของแผลเป็นบนใบหน้านั้นมากกว่า

และหากไม่สามารถจบการเจรจาด้วยดี โอกาสสอบถามเรื่องนั้นคงยิ่งหมิ่นเหม่

นายน้อยแห่งคฤหาสน์แคมป์เบลล์ที่มักเป็นฝ่ายกุมจังหวะบทสนทนาด้วยเล่ห์เหลี่ยมอันน่าเอ็นดูเสมอจึงเผยความรื้อนรอนออกมา

"ฉันต้องการความร่วมมือจากเธอในการทำธุรกิจ โดยใช้เมือง T เป็น

10 Friday's Night The Series รัตติกาลรวมวิญญาณ 3

เพียงทางผ่านเท่านั้น ไม่ใช่แหล่งซื้อขาย และฉันรับประกันว่าจะไม่สร้าง
ความเดือดร้อนใดๆ ให้แก่เธอและคนในเมือง T อย่างแน่นอน"

นับว่าฉลาดทำการบ้านมาดี อาจเพราะตามติดเด็กชายถึงขั้นช่วยเหลือ
และยอมเปลืองเงินเพื่อปกปิดตัวเอง ย่อมไม่แปลกหากจะพอคาดเดานิสัย
เอฟเจได้ มันช่างน่าแปลก...เหมือนกับที่น้องชายอีกฝ่ายสงสัยนั่นแหละว่า
ทำไมถึงได้ลงทุนขนาดนั้นเพียงเพื่อขอทางผ่านในเมือง T

เพราะเกรงในความพิศวงของนายน้อยแห่งคฤหาสน์พักผี?

ไม่หรอก จนถึงตอนนี้คาก็ยังไม่รู้สึกถึงความกลัวของอีกฝ่ายที่มีต่อ
วิญญาณซะด้วยซ้ำ!

เขาจดจำได้ดี ตอนที่บินลอยนึ่งกลางอากาศ วลาดเป็นคนเดียวที่
มองผ่านอย่างไม่ใส่ใจเชิงคุ่นชิน เป็นเพราะพบเห็นระหว่างตามติดเด็กชาย
หรือเพราะ...

"ผมขอปฏิเสศครับ" แม้ข้อเสนอจะยอมถอยให้มากกว่าที่คิด แต่เอฟเจ
ก็มีคำตอบในใจแต่แรก เด็กชายถือคติฟังคำผู้อื่นเสมอก่อนตัดสินใจ เพราะ
อย่างน้อยก็ทำให้คู่สนทนาได้พูดในสิ่งที่ต้องการ

"ฉันต้องการอะไรเป็นข้อแลกเปลี่ยน"

สีหน้าของวลาดแทบไม่กระดิก ไม่แสดงทั้งท่าที่ไม่พอใจหรือเสียย
ราารู้ว่าท้ายที่สุดเด็กชายต้องยอมตกลงอย่างไรอย่างนั้น

"ผมไม่มีสิ่งที่ต้องการหรอกครับ" เอฟเจเอ่ยด้วยรอยยิ้ม บ่งบอกว่า
ต่อให้เป็นเงินทองมากมายแค่ไหนก็ไม่สามารถซื้อความร่วมมือได้

"เธอแน่ใจหรือ"

ทว่าท่าทางเช่นนั้นกลับเรียกความขบขันน้อยๆ ผ่านแวตตาของชายชาว
รัสเซีย

มันแฝงด้วยความดูแล

"ครับ"

"ต่อให้ฉันมีหลักฐานว่าคดีเมื่อห้าปีก่อนเป็นฝีมือของพ่อบ้านของเธอ
นะหรือ"

สังหรณ์ของอดีตฆาตกรยังใช้การได้ เขาว่าแล้วไม่ผิด...เวลาจะต้อง
กุมจุดอ่อนของเอฟเจอย่างใดอย่างหนึ่งไว้ จึงทำท่าทางไม่รู้ร้อนหรือเร่งเร้า
ใดๆ ตั้งแต่แรก!

ความเยียบปรากฎในชั่วอึดใจ ทว่าสีหน้าของเอฟเจซีตเหือดลงทันที
บ่งบอกว่าจู่ถูกจุดเติมเปา

"ไม่มีทางหรอกครับ" เด็กชายเอ่ยออกมาด้วยเสียงที่พยายามบังคับ
ไม่ให้สั่น

"เธอแน่ใจได้ยังไง" ทว่าเวลายังคงไล่จี้อย่างไม่ยอมลดราแม้แต่น้อย
มันทำให้เอฟเจเสียศูนย์ โดยเฉพาะคำตอบที่ถูกต้องนั้น...

"เพราะเขบาสเดียนไม่ใช่คนทำ คนทำนะ..."

คนที่ทำคือวิญญาณที่จับต้องพิสูจน์ไม่ได้ แถมยังมีหน้าตาเหมือน
คนตรงหน้าอีกด้วย!

แล้วเด็กชายจะพูดออกไปได้อย่างไร

คำพูดคำนั้น...ความจริงข้อนั้น...จะพูดออกไปได้อย่างไรกัน!

เอฟเจหลุดตาต่ำเพื่อหลีกเลี่ยงจากคู่สนทนาเป็นครั้งแรก แม้ม้าทิล
จะพร่ำสอนว่าการทำเช่นนั้นคือการยอมรับถึงข้อเสียเปรียบของตนเองก็ตาม
การต่อรองที่สำคัญเช่นนี้ หากเป็นฝ่ายเบือนหน้ายอมเท่ากับพ่ายแพ้แล้ว

"ฉันจะให้เวลาเธอคิด"

"นานแค่ไหนครับ"

"เท่าที่ฉันต้องการ"

ช่างเป็นคำตอบที่เอาแต่ใจ แต่กลับเอื้อประโยชน์กับฝ่ายเอฟเจอย่าง
ชัดเจน มันทำให้เด็กชายเงยหน้าขึ้นอีกครั้ง มองอีกฝ่ายอย่างสังเลด้วยท่าทาง
ระแวงระวังยิ่งขึ้น

"คุณมีหลักฐานถึงคดีเมื่อห้าปีก่อนได้อย่างไรหรือครับ"

ตั้งแต่ต้นการกระทำของอีกฝ่ายช่างน่าสงสัย ทั้งการลักพาตัวแต่กลับ
ไม่ยอมให้บาดเจ็บ ทั้งการช่วยเหลือ จับตามอง ออกคำรักษาพยาบาลให้
ดัสติน แล้วยังให้เวลาได้ทบทวนก่อนจะมาพบกันในวันนี้

มันบ่งบอกถึงเอือมระอาบางอย่าง...

"ของแบบนี้จะมีได้ยังไงล่ะ"

...ซะที่ไหนกัน!

เอฟเจถึงกับแทบปัดหน้าไม่ถูกเมื่อโดนบอกอย่างไร้ความรับผิดชอบแบบนี้จะเรียกว่าเป็นคำพูดได้หรือไม่

ไมล์ กับคนคนนี้ ไม่มีทางที่จะนำเรื่องพกลมมาใช้ประโยชน์หรอก หากไม่มั่นใจว่าจะได้ผลจริง!

"แต่ใครจะสนใจล่ะ นายน้อยแห่งคฤหาสน์แคมป์เบลล์" วลาดเอ่ยเสียงเรียบ ทว่าแฝงซึ่งความอันตรายอย่างเต็มเปี่ยมเสียจนผู้ฟังรู้สึกถูกคุกคาม "ตอนนี้ชื่อเสียงของคฤหาสน์กลับมาเป็นที่หวาดกลัวอีกครั้ง ทุกคนต่างเชื่อในเรื่องของวิญญาณ แต่ลองคิดดูสิ ถ้าหากฉันสร้างหลักฐาน 'ปลอม' โยนความผิดไปให้พ่อบ้านที่แสนจงรักภักดี เรื่องราวจะเป็นยังไง"

ย่อม่วนวายเกินคาดคิด!

เอฟเจนิ่งฟังอย่างใจเย็น เพราะเด็กชายเข้าใจคำพูดนั้นดีกว่าใคร สังคมที่รับฟังแต่สื่อ ฝ้าโทษผู้อื่นโดยไม่คิดหาความจริงด้วยตัวเอง ย่อมไม่สนใจหรอกว่าหลักฐานนั้นเป็นของจริงหรือปลอม ขอเพียงแค่เห็นความล่มจมของใครบางคน และยิ่งคนคนนั้นเป็นนายน้อยที่ได้ชื่อว่าสร้างความหวาดกลัวที่สุด ย่อมยินดีจะหลบลูหลบลับตาเชื่อเพื่อความสบายใจของตน

หากการที่มนุษย์สามารถ 'สร้างผี' ในใจ ย่อมไม่แปลกที่จะ 'สร้างข่าวลวง' ให้คนอื่นได้เช่นกัน อย่างไรก็ตามอย่าว่าแต่อะไรเลย...คราของอลิเซีย...เธอเพียงตั้งคำถามง่ายๆ ไร้มูลเหตุอย่าง 'คฤหาสน์หลังนี้มีผีจริงหรือไม่' แต่กลับทำให้คนสนใจเกือบทั้งโลก

แต่ผลกระทบจากคำคนยังสร้างปฏิกิริยาลูกโซ่เกินคาดคิด แล้วหากมีหลักฐานออกมาล่ะ...จะยิ่งทำให้เกิดเหตุการณ์วุ่นวายขนาดไหน ต่อให้ท้ายที่สุดแล้วสามารถพิสูจน์ความบริสุทธิ์ได้ แต่ล้วนส่งผลเสียกับคฤหาสน์รวมทั้งเซบาสเตียนซึ่งเป็นผู้ติดต่อในด้านกิจการต่างๆ ของเอฟเจอย่างเต็มเป่า

เด็กชายไม่มีวันยอมให้เป็นเช่นนั้น

นับว่าตายนั้วลาดกุมจุดอ่อนของเอฟเจอย่างอยู่หมัดจริงๆ

คาทิลซึกหมั่นไล่เมื่อเห็นดวงตาสีเทาที่ฉาบประกายชัยชนะ มาถึงตรงนี้คำว่า 'เท่าที่ฉันต้องการ' ก็ไม่ต่างจากระเบิดเวลาที่ไมรู้จำนวนตัวเลขนับถอยหลังดีๆ นี่เอง

เขาก็้มมองเอฟเจอย่างเป็นห่วง ขณะเดียวกันก็คิดหาค่าปลอบใจเพื่อแก้ไขสถานการณ์ แต่แล้วกลับต้องเป็นฝ่ายชะงักเสียเองเมื่อเด็กชายเอนหลังพิงพนักอย่างผ่อนคลาย ก่อนจะประสานมือระหว่างคางด้วยรอยยิ้มหวานเสียจนน่าใจหาย

คงไม่ใช่ตกใจจนเสียสติไปแล้วหรอคะ!?

ไม่หรอก สิ่งนั้นไม่มีทางเกิดกับนายน้อยแห่งคฤหาสน์แคมป์เบลล์ผู้มักเป็นต่อในการเจรจา เอฟเจเพียงเล็งเห็นว่าตัวเองเสียเปรียบ จึงพยายามปั้นท่าทางไม่ทุกขร้อนเพื่อไม่ให้คู่สนทนาได้ใจไปกว่าเดิม

"ผมต้องขอบคุณในความมีน้ำใจของคุณจริงๆ ครับ คุณมาราคอฟเอาเป็นว่าผมจะรับพิจารณาข้อเสนออย่างตั้งใจแน่นอน วาดหวังก็แต่คุณจะไม่รีบเร่งรัดในเร็ววี่ นี้ เพราะผมเองลำบากใจในข้อเสนออย่างมากทีเดียว" ทั้งที่พูดอย่างยอมอ่อนข้อ แต่ดวงตาสีสวดยกลับเป็นประกายวิบวาวและหลุบลงเล็กน้อย ทุกครั้งที่ขยับยิ้มละมุนอย่างอ่อนใจจะเผยเจดสีหลากหลายอย่างน่าอัศจรรย์ มองแล้วน่าเพลันตาเสียจนคนฟังตายใจ ลืมคิดไปว่านั่นคือการขอผ่อนผันอย่างสุภาพ

เป็นท่าทางประจำตัวที่อีกฝ่ายถนัดนักเชียว

"ได้สิ" ขนาดเวลาที่ไม่น่าจะตกบ่วงยังเอ่ยด้วยน้ำเสียงพึงพอใจ มันทำให้คาทิลสังเกตุเห็น...

"เอฟเจ ดูเหมือนว่ากับวลาดิเมียร์ เขาจะชอบท่าทางความเป็นเด็กอย่างเป็นธรรมชาติของนายมากกว่าการแสดงตั้งตัวเป็นคู่ค้าอย่างเท่าเทียมนะ"

แต่ละคนย่อมมีวิธีรับมือที่แตกต่าง แม้คาทิลจะเป็นฝ่ายเสนอว่าการเจรจากับพ่อค้าอาวุธนั้นห้ามอ่อนข้อเด็ดขาด ทำให้เอฟเจจำต้องสวม

20 Friday's Night The Series รัตติกาลสมมติวิทยา 3

ภาพลักษณ์ให้ดูโตขึ้น วางที่ท่าเยี่ยงนักธุรกิจ แต่ก็เชื่อว่าวิธีนั้นจะได้ผลเสมอไป โดยเฉพาะกับคนที่เฝ้าติดตามเด็กชายมาหลายเดือน เผลอๆ อาจจะเล็งเห็นว่ามันคือการแสดงที่น่าขันเสียแทน

เอฟเจพยักหน้ารับน้อยๆ จนแทบไม่สังเกตเห็น แม้ภายนอกแทบไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่บรรยากาศเหมือนมีดอกไม้บานกะทันหัน ลดความกดดันไปได้มากโข

"จริงลึกลับมาราคอฟ ผมยังไม่ได้กล่าวขอบคุณที่ได้รับความช่วยเหลือเมื่อครั้งก่อนเลย ขอขอบคุณนะครับ" ยิ่งเด็กชายเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจังใจอย่างใสซื่อแล้ว แทบจะทำให้ก่อนหน้านี้เป็นหนึ่งคนละม้วนเลยทีเดียว

"ไม่ต้องขอบคุณหรอก ถ้านายน้อยแห่งคฤหาสน์แคมป์เบลล์ตายไปฉันก็ได้ประโยชน์นะสิ" วลาดเองก็ดูผ่อนคลายขึ้นอย่างเห็นได้ชัด คาทิลลอบยิ้ม นับว่าเขาจับทางถูก แม้ก่อนหน้านี้การเจรจาจะลุ่มหลง แต่ถ้ายังคุมสถานการณ์ได้ดี ระเบิดเวลาไว้กำหนดนั้นก็อาจถูกเลื่อนไปนานตราบเท่าที่เด็กชายต้องการ

ใช่ ตามที่เอฟเจต้องการ ไม่ใช่ที่วลาดต้องการ

แม้จะพ่ายแพ้ในข้อต่อรอง แต่ใช่ว่าจะเสียเปรียบทั้งหมด

"เอ๊ะ? ไม่ใช่ว่าผมตายแล้วจะทำให้คุณได้ประโยชน์หรือครับ" เด็กชายเอียงศีรษะเล็กน้อยอย่างใคร่รู้ ดวงตาสีสวยฉายแววประหลาดใจช่างเป็นท่าทางน่าเอ็นดูจนทำให้ผู้พบเห็นหลุดยิ้มออกมาอย่างไรซึ่งความระมัดระวังโดยสิ้นเชิง

"เรามีประโยชน์กับฉันเมื่อยังมีชีวิต ฟรายเดย์ จูเนียร์ แคมป์เบลล์"

จู่ๆ ก็ถูกเรียกชื่อเต็มยศ เอฟเจที่กำลังได้ใจถึงกับหน้าม่านไปเล็กน้อยเมื่อเริ่มจับได้ว่ารอยยิ้มนั้นคล้ายจะขบขันในตัวเขามากกว่าเป็นความเปลอไพล

"ยังไงหรือครับ" เอฟเจลดระดับเสียงสดใสของตัวเองลง ก้มหน้าเล็กน้อยด้วยความเกือเขิน

แต่นั้นกลับเป็นธรรมชาติมากจนทำให้คาทิลถึงกับหลุดซ้ำออกมา

เอฟเจคล้ายจะหันมาวัดวัดค้อนอย่างไม่จริงจัง แต่ก็ต้องตั้งใจฟังเมื่อ

วลาดยอมนเล่าออกมาอย่างเปิดใจผิดคาด

"จริงอยู่ว่าหากคุณหาสน์แคมป์เบลล์ที่ไร้นายน้อยจะกลายเป็นแค่คุณหาสน์ร้างไม่มีใครสนใจ ทำให้ฉันสามารถทำธุรกิจได้โดยไม่ต้องกลัวว่าจะไปขัดใครที่ไหน แต่วลา...ฉันไม่ได้หวังประโยชน์จากเธอแค่ทางผ่านค้าขายอาวุธเพียงอย่างเดียว"

"เพราะคุณต้องการ...อาศัยชื่อเสียงของผมสินะครับ" เอฟเจเอ่ยถึงครุ่นคิด แม้จะไม่อยากยุ่งเรื่องของพี่น้อง แต่ทุกคนในเหตุการณ์ต่างจดจำได้ดีว่าความสัมพันธ์ของตระกูลมาราคอฟนั้นไม่ค่อยจะดีเหมือนคนอื่นทั่วไปนักหรอก

"ใช่" วลาดยอมรับแต่โดยดี "ความจริงเรื่องพวกนี้ฉันไม่จำเป็นต้องบอกเธอหรอกนะ แต่ในเมื่อพูดมาถึงตอนนี้แล้ว...จะทำอึดอดเก็บเป็นความลับก็กระไรอยู่ เอาเป็นว่าตระกูลมาราคอฟนั้นควบคุมทั้งธุรกิจผิดกฎหมายและถูกกฎหมาย ลูกชายคนโตจะมีสิทธิ์รับดูแลกิจการทั้งหมด"

เอฟเจตั้งใจฟังประหนึ่งวลาดกำลังเล่านิทานแสนสนุก

"ในตอนนั้นคนที่ควรได้ตำแหน่งนั้น...ก็คือฉัน แต่เพราะเคยเกิดอุบัติเหตุบางอย่าง ทำให้วิศวกรต้องรับตำแหน่งแทน จนกระทั่งเมื่อหนึ่งปีก่อน...ฉันมาทางตำแหน่งคืน แต่หมอนั้นดันอึดอดไม่ยอมเหมือนเด็ก และลูกน้องบางส่วนของฉันก็สนับสนุนมันซะด้วย"

"อุบัติเหตุบางอย่าง?"

"เหมือนเธอจะสนใจผิดประเด็นนะ ฟรายเดย์ จูเนียร์ แคมป์เบลล์" วลาดเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง เผยยิ้มเยิบเยิน ส่งผลให้บรรยากาศที่เคยผ่อนคลายกลับกลายเป็นความกดดันขมุกขมัวอีกครั้ง

เอฟเจคิดว่าตนคงเปลืองถามอะไรจิตใจอีกฝ่ายเข้าละมั้ง

ไม่เป็นไร...ไม่จำเป็นต้องรีบร้อน

เด็กชายสุดท้ายใจเข้าลึกๆ ก่อนจะเผยยิ้มออกมาอย่างสุภาพเป็นกันเอง

"เรียกผมว่าเอฟเจเถอะครับ"

การถูกเรียกชื่อเต็มถึงสองครั้งสองคราคงทำให้เด็กขายนึกแหยง

22 Friday's Night The Series รัตติกาลรวมวิญญาณ 3

นักเขียน

"สรุปแล้วสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ จากผม คือทำให้คนอื่นเข้าใจว่าได้รับการสนับสนุนจากนายน้อยแห่งแคมป์เบลล์ เพื่อที่จะสามารถดำรงตำแหน่งหัวหน้าตระกูลได้โดยไม่มีใครกล้าหักหลังสินะครับ"

"ใช่ ตลอดห้าปีที่ผ่านมาเรามีเส้นทางสายอื่นไปนานแล้ว แต่หากเธอตกลง ก็เท่ากับว่าสนับสนุนฉันกลายเป็น" วลาดยอมรับ "เพราะแบบนี้ฉันถึงยอมประนีประนอมยังไงล่ะ"

นับว่าที่คาทิลคาดเดาแต่แรกนั้นถูกต้อง พ่อค้าอาวุธผู้นี้ไม่ต้องการเอาชีวิตเอฟเจ ไม่ใช่หวัง แต่เพราะต้องการความร่วมมือของเด็กชายมากกว่า การข่มขู่เพียงฝ่ายเดียว

"ถ้าเป็นเรื่องนั้นล่ะก็...ผมคงสามารถตอบตกลงได้ง่ายกว่าเยอะเลยล่ะครับ" เอฟเจเอ่ยอย่างจริงจัง คนที่คาดหวังอยากสานความสัมพันธ์อันดีกับวลาดกว่าใครก็คือตัวเด็กชายเอง

"แต่คำตอบลงปากเปล่าช่วยอะไรฉันไม่ได้หรอกนะ ฉันต้องการหลักฐาน ยืนยันต่างหาก"

จะให้เห็นวิวป่าวประกาศว่าร่วมมือกับนายน้อยแห่งคฤหาสน์แคมป์เบลล์ เหมือนเร่ขายของก็คงไม่ถูก แต่ต้องเป็นวิธีที่ทำให้คนอื่นรับรู้ได้อย่างทั่วถึง โดยเขาไม่จำเป็นต้องทำอะไรเลย

"เอฟเจ เรื่องนี้ให้ฉันจัดการเอง"

คาทิลคิดว่าตนน่าจะพอหาวิธีได้

"เอาแบบนี้มั้ยครับคุณมาราคอฟ ผมจะลองหาวิธีอื่นนอกเหนือไปจากการตกลงรับปากเรื่องการให้เมือง T เป็นทางผ่านในการส่งมอบอาวุธ และรับรองว่าจะต้องได้ผลอย่างแน่นอน"

"ถ้าเธอมีวิธีที่ดีกว่า ฉันก็ไม่มีเหตุผลต้องปฏิเสธ"

นับว่าการเจรจากรั้งนี้ประสบความสำเร็จ

คาทิลถอนใจอย่างโล่งอก จากการใช้ประโยชน์ฝ่ายเดียว กลายเป็นมีผลประโยชน์ร่วมกัน อย่างน้อยเอฟเจก็ไม่ต้องลำบากใจ เผลอๆ จะยิ่ง

ปลอดภัยด้วยซ้ำเพราะจากคำพูดของวลาดบ่งบอกชัดเจนว่าจะไม่ยอมให้
เด็กชายเป็นอะไรไปอย่างแน่นอน

ได้พันธมิตรที่ชั่วร้ายมารีเปล่านะ

"จริงสิ แล้วคุณมาราคอฟมีพี่น้องคนอื่นอีกมั๊ยครับ" เอฟเจเอ่ยถาม
ด้วยท่าทางที่พยายามข่มความตื่นเต้นสุดขีด เพียงได้ยินคำทล็กก็คาดเดาได้
ทันทีว่าเด็กชายคงวาดหวังถึงวิญญาณเมื่อห้าปีก่อน

"มีสิ"

เด็กชายเผยยิ้มอย่างดีใจ

"แต่พวกเขาไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว"

"ขอโทษครับ" เอฟเจรีบหุบยิ้มทันที มันคงเป็นการเสียมารยาทที่มัว
แต่ตืออกดีใจกับความทุกข์ของผู้อื่น "ถ้าอย่างนั้น...พวกเขา..."

พวกเขาเสียไปนานหรือยัง

นั่นคงเป็นคำถามที่เอฟเจตั้งใจเอื้อนเอ่ย แต่กลับถูกอีกฝ่ายเอ่ยแทรก
จนกลืนคำนั้นแทบไม่ทัน

วลาดเพียงแค่นยิ้ม ยิ้มอย่างเอ็นชารู้เสียโย

"นั่นเป็นคนฆ่าเอง"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)